

ת"פ 10510/12/20 - המחלקה לחקירות שוטרים נגד גולן פלד

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 10510-12-20 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' פלד
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

המחלקה לחקירות שוטרים
באמצעות עו"ד אורי הכהן

נגד

הנאשם

גולן פלד

באמצעות בא כוחו עו"ד עידן לוי

הכרעת דין

כתב האישום:

הנאשם שוטר במשטרת ישראל ומשמש כסייר בתחנת חיפה.

ביום 13/8/20, סמוך לשעה 15:20 הגיע הנאשם לבית הוריה של אשתו, ברחוב קפלן בקרית ים, יחד עם אשתו ובתם התינוקת, שנולדה מס' ימים קודם לכן.

הנאשם העמיד את רכבו בכניסה לשטח חנייה המצויה בסמוך לבתי המגורים, כך שהרכב חסם את הכניסה והיציאה מהחנייה.

למקום הגיע המתלונן, ביחד עם נכדיו, וביקש שהנאשם יזיז את הרכב שחסם את הגישה לביתו.

הנאשם התעלם מבקשה זו, או אז, פנה המתלונן לאשתו של הנאשם, שעמדה מחוץ לרכב, וביקש גם ממנה שהרכב יוזז מפתח החנייה.

הנאשם שכעס על פניית המתלונן לאשתו, יצא מהרכב לכיוון המתלונן, כאשר אקדחו חשוף מבעד לבגדים, וכשהוא אוחז בתרסיס גז פלפל, אשר היה תפוס על חגורתו.

בין השניים פרץ וויכוח קולני בנוגע לחנייה. המתלונן התקרב לכיוון הנאשם. בתגובה, דחף הנאשם את המתלונן מספר פעמים, חלקן בחוזקה, דבר שגרם למעידתו של המתלונן, ובמהלך הדחיפות, התיז הנאשם לעברו של המתלונן גז פלפל, מטווח קרוב, ללא כל הצדקה.

כעבור זמן קצר, חזר המתלונן לכיוון החנייה. חילופי הדברים בין השניים נמשכו תוך שהמתלונן התרחק מהנאשם, והאחרון הולך אחריו, ומתיז לעברו שוב גז פלפל ללא הצדקה.

עמוד 1

במקביל למתואר לעיל, התקשר הנאשם למשטרה, ודיווח בכזב כי המתלון הוא זה שניסה לתקוף אותו.

לאחר מכן, מילא הנאשם דוח פעולה, בו תיאר בכזב, כי המתלון איגרף את ידיו כלפיו, לקח את ראשו לאחור במטרה לנגוח בו, ונתן לו מכה חזקה על ידו הימנית, התרחשויות שכלל לא אירעו.

כל זאת עשה הנאשם, על מנת להפיל את המתלון שלא כדין בביצוע עבירה פלילית, ועל מנת להצדיק את מעשה התקיפה שהוא עצמו ביצע כלפי המתלון, שלא כדין.

בהמשך למתואר לעיל, באותו יום, סמוך לשעה 16:26, מסר הנאשם תלונה בתחנת משטרת זבולון, בה ציין בכזב, כי המתלון איגרף את ידיו ונתן לו מכה חזקה ביד שמאל, וכן ציין בכזב, כי ראה את המתלון מתכופף וחשש כי הוא עומד להרים אבן.

נטען בכתב האישום, כי מעשים אלה, משקפים תקיפה שלא כדין מצד הנאשם כלפי המתלון, וכן מסירת ידיעה כוזבת. על כן, הואשם הנאשם בביצוע עבירות של תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; ומסירת ידיעה כוזבת - עבירה לפי סעיף 243 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם אישר כי הוא שירת כסייר במשטרת ישראל בתחנת חיפה, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום. במועד הנקוב בכתב האישום הוא הגיע לבית הוריה של אשתו, ברחוב קפלן בקרית ים, יחד עם אשתו ובתם.

עוד אישר, כי הוא אכן העמיד את הרכב בכניסה לשטח החנייה המצויה בסמוך לבתי המגורים, באופן שחסם את הכניסה והיציאה מהחנייה. בעקבות כך, וכאשר המתלון הגיע לשטח החנייה, יחד עם נכדיו, הוא ביקש מהנאשם להזיז את רכבו, שחסם את הגישה לביתו של המתלון.

הנאשם כפר בכך שתקף את המתלון ומסר דיווח כוזב במשטרה.

אשר לתקיפה, טען הנאשם, כי המתלון הוא זה שתקף אותו, קודם לעימות הפיזי בין השניים, באופן שהיכה בידו, התגרה בו מילולית, הילך עליו אימים. הוא בתגובה ומתוך הגנה עצמית, ותוך הגנה על בתו הפעוטה שהייתה ברכב ועל אשתו שילדה מספר ימים קודם לכן, התעמת פיזית עם המתלון, כך שדחף אותו, והתיז עליו גז פלפל, מחשש שיתקוף אותו, ואת בני משפחתו הנ"ל.

עוד טען הנאשם, כי הוא ניסה מס' פעמים להדוף את המתלון בעדינות, אך המתלון חסון, ולדבריו חמום מוח. רק בהמשך הדברים השתמש נגדו בגז פלפל, אך היה זה נוכח התקיפה המקדימה של המתלון אותו, ונוכח האגרסיביות שהפגין המתלון כלפיו. עוד ציין, כי הוא הזהיר את המתלון, לפני השימוש בגז הפלפל, ורק לאחר מכן ריסס אותו בגז, ופעל לפי נהלי המשטרה הנוגעים לשימוש בגז הפלפל.

אשר למסירת ידיעה כוזבת, טען הנאשם, כי לא מסר ידיעה כוזבת.

עוד טען לקיומם של מחדלי חקירה, בשל כך שמח"ש לא חקרה את אשתו ואימה שנכחו באירוע; כן נטען בסיכומים להפליה ואכיפה בררנית בין הנאשם לבין המתלון שעה שהאחרון לא הועמד לדין על תקיפת הנאשם.

העובדות המוסכמות וגדר המחלוקת העובדתית:

העובדות המוסכמות:

- א. הנאשם החנה את רכבו באופן שחסם את הגישה לביתו של המתלונן.
- ב. המתלונן ניגש אל הנאשם וביקש ממנו להזיז את הרכב שחסם את הגישה לביתו.
- ג. הנאשם התעמת פיזית עם המתלונן דחף אותו והתיז עליו גז פלפל.
- ד. הנאשם דיווח טלפונית למוקד 100 על התקרית והזמין ניידת למקום.
- ה. הנאשם מילא דוח והגיש תלונה במשטרה כנגד המתלונן בטענה שהאחרון תקף אותו.

העובדות שבמחלוקת:

- א. תקיפת המתלונן את הנאשם קודם להפעלת כוח עליו וריסוסו בגז פלפל, ע"י הנאשם.
- ב. התקיימותם של התנאים המצדיקים הגנה עצמית ו/או הגנת צידוק ו/או צורך, מאחר והנאשם פעל כדי להגן על עצמו ועל אשתו וביתו הפעוטה.
- ג. נכונות הדיווח על האירוע שמסר הנאשם במשטרה.

ראיות התביעה:

להוכחת האמור בכתב האישום, הגישה התביעה סרטון (ת/3), שהורד ממצלמות אבטחה מבית המשקיף אל חניית המריבה, וכן העידה שני שכנים, עדי ראיה. כן, העידה את חוקרי מח"ש שגבו עדויות וראיות, וכן הוגש קובץ קולי (נ/4) של שיחת הנאשם עם מוקד 100, במסגרת אותה שיחה דיווח הנאשם, לכאורה בכזב, כי הותקף.

ראיות ההגנה:

הנאשם העיד להגנתו והעיד את אשתו וחמותו. כמו כן, הגיש קובץ קולי (נ/1) הקלטה של חלק מהעיומות עם המתלונן, וכן הגיש ראיות הגנה נוספות בהם אישור על סגירת התיק נגדו (נ/2, נ/3).

דין והכרעה:

ישנן שלוש שאלות עובדתיות הטעונות הכרעה:

האם המתלונן תקף את הנאשם קודם להפעלת כוח עליו וריסוסו בגז פלפל, ע"י הנאשם;

אם התשובה לכך היא בחיוב, האם מתקיימים התנאים המצדיקים את מעשיו הנאשם מכח הסייג לאחריות פלילית בשל הגנה עצמית ו/או הגנת צידוק ו/או צורך, מאחר ופעל כדי להגן על עצמו ועל אשתו וביתו הפעוטה;

ולבסוף, האם הנאשם דיווח ו/או מסר דיווח כוזב בדבר תקיפתו ע"י המתלונן.

נברר שאלות אלה בסדרן.

א) האם המתלונן תקף את הנאשם קודם להפעלת כוח עליו וריסוסו בגז פלפל, ע"י הנאשם:

1. הסרטון (3/ת) המתעד את העימות בין הנאשם למתלונן:

העימות בין השניים צולם במצלמת אבטחה מבית של שכנים. זוהי למעשה "ראיית הזהב" עליה מתבססת המאשימה, ובצדק. יתרונה, שהיא משקפת, ויזואלית, את האירוע כולו, למעט חילופי הדברים בין הצדדים. בשל השיקוף המדויק, של כל האירוע, על כל חלקיו ודמויותיו, משקלה של ראיה זו הוא רב. להלן יתוארו תכני הסרטון.

בסרטון נראה רכב לבן מגיע למקום שנראה כמובלעת, משטח חניה, בסמוך למבני מגורים. הרכב נכנס לתוך החנייה בנסיעה אחורנית. מאחוריו נראה שער כניסה ושביל כניסה למבנה המגורים שמאחור. הנהג (הנאשם) יוצא מהרכב מדלת הנהג, פותח דלת אחורית ימנית של הרכב, וחוזר למושב הנהג וסוגר את הדלת.

למקום מגיע גבר לבוש בגדים כהים (המתלונן) בלוויית שני ילדים קטנים. המתלונן פונה אל עבר הנאשם, שיושב בתא הנהג. בין השניים מתנהל וויכוח. המתלונן נראה כועס, מצביע לעבר הרכוב, תוך שימוש בתנועות ידיים, כשהוא פונה עם התנועות לרחוב, ופורש את ידיו. במהלך כל הוויכוח הזה, הנאשם לא יוצא מהרכב. בשלב מסוים, הרכב נראה זז מעט קדימה, אך לא יוצא מרחבת החניה שתפס. יצוין, כי ברחוב הסמוך, נראים מקומות חניה פנויים.

למקום מגיעה אישה (אשת הנאשם), והמתלונן פונה אליה בדברים כשהוא רחוק ממנה מספר מטרים. בנקודת זמן זו, הנאשם יוצא מדלת הנהג, ופונה למתלונן. הוא מתקרב אליו מאוד, עומד מולו, כשידו הימנית בצד הימני של הגוף בקו החגורה, כעומד לשלוף דבר מה. המתלונן לא נראה תוקף או מנסה לתקוף את הנאשם. הוא רק עומד מול הנאשם ומדבר איתו.

הנאשם נראה שולף במהירות דבר מה מחגורתו (גז פלפל), ומיד הודף את המתלונן בידיו, מבלי שנצפה שהמתלונן עשה דבר.

הנאשם נצפה דוחף את המתלונן כך: פעם אחת, דחף הנאשם את המתלונן, באמצעות יד שמאל שלו על החזה של המתלונן. פעם שנייה, באותו אופן, באמצעות יד ימין. פעם שלישית, באותו אופן, באמצעות יד שמאל. פעם רביעית, באותו אופן, באמצעות יד שמאל. תוך כדי ההדיפות הללו נראה הנאשם מתיז לתוך פניו של המתלונן גז פלפל מטווח קרוב מאוד לפניו.

למקום מתקרבים מס' דמויות. הנאשם ממשיך להתעמת פיזית עם המתלונן. הוא מתיז עליו שוב גז פלפל לתוך פניו של המתלונן מטווח קרוב מאוד לפניו. בתגובה, המתלונן הולך לאחור, ואוחז בפניו, כשגבו אל הנאשם.

הנאשם נראה דוחף אותו בעוצמה קדימה. המתלונן מועד. הנאשם דולק אחריו, ודוחף אותו שוב פעם, באמצעות הידיים בגבו של המתלונן. המתלונן מקיף רכב שעומד במקום וחוזר לעבר הנאשם.

המתלונן לא נצפה בכל מהלך הדברים, תוקף או מנסה לתקוף את הנאשם.

בנקודת זמן זו, נראה הנאשם אוחז בידו כנראה טלפון, ומדבר. הנאשם והמתלונן נצפים מתווכחים כשהם נמצאים בחלק האחורי של רכב הנאשם.

יצוין, כי בכל מהלך העימות הפיזי הנ"ל נראית אשתו של הנאשם עומדת מחוץ לרכב הנאשם. לא נצפית ממנה התנהגות חריגה.

הנאשם מתעמת עם המתלונן בחלק האחורי של הרכב ומחזיק דבר מה בידו, מכיון אותו לעבר המתלונן, המתלונן נצפה לפתע אוחז בפניו ורוכן קדימה.

המתלונן עוזב את המקום לכיוון אזור המגורים, הנאשם הולך לאותו כיוון, שני הילדים שנצפו קודם לכן יחד עם המתלונן, נצפים הולכים לאותו כיוון.

שתי הדמויות שנצפו קודם לכן מגיעות לעימות (עדי הראייה פרנקל וזכרוב, ראה בהמשך), עומדים וצופים מהצד, בסמוך למקום עמידתה של אשת הנאשם.

הנאשם נראה חוזר לרכב, כשהוא אוחז בטלפון בידי ליד אוזנו. אשתו של הנאשם עדיין עומדת לצד הרכב, היא לא נצפית נכנסת לרכב. הנאשם ניגש שוב לאזור המגורים, ונעלם מהמסך. לאחר מכן, הנאשם נצפה חוזר שוב, כשהוא עדיין מדבר בטלפון. אשתו של הנאשם עדיין עומדת מחוץ לרכב.

2. עדות המתלונן (עמ' 18 - 24 לפרוט'):

המתלונן מסר תיאור מפורט של האירוע. הודעותיו במח"ש ובמטרה, הוגשו בהסכמה כתחליף לעדות ראשית (ראו: ת/10 ו-ת/11, וכן החלטה מיום 22/3/21 בעמ' 18 לפרוטוקול).

המתלונן מסר כי הוא בן 62, ומתגורר ברחוב סוקולוב 3 בקרית ים. הוא הבהיר כי הכתובת רחוב קפלן 4 בקרית ים, אינה נכונה (הכתובת הרשומה בכתב האישום). הוא לא מכיר את הנאשם, ופגש בו לראשונה באירוע. הוא מכיר את אשתו ואת משפחתה מאחר והם שכנים.

הוא יצא אותה עת עם הנכדים שלו, וביקש מהנאשם להזיז את הרכב וזה ענה לו "תיכף תיכף", והוא בתגובה אמר לו "ברחוב יש הרבה מקום", והתפתח ביניהם וויכוח בנוגע להזזת הרכב מהמקום. לפתע, יצא הנאשם מהרכב, כשהוא לדבריו, עצבני.

המתלונן הבחין באקדח על חגורתו של הנאשם ואמר לו: "כל הכבוד גיבורים מסתובבים היום עם אקדח". בתגובה, הנאשם הוציא גז פלפל והחל לרסס אותו בפנים.

לדברי המתלונן, הוא לא ידע מי ממתין באוטו, הוא לא ראה מישהו ממתין באוטו, וכאשר משפחת אשתו של הנאשם

יצאה, הוא אמר להם: "תגידו שהוא [הנאשם] יירגע".

כאשר נשאל על ידי בית המשפט, תוך הפניה לסרטון המתעד את האירוע, מדוע חזר שוב ושוב אל הנאשם, לאחר שהוא בעצמו העיד שהוא הבחין בצעיר עם אקדח, וגז פלפל, ולאור פער הכוחות הגדול בין השניים, הסביר המתלונן, כי אין זו הפעם ראשונה שחוסמים לו את הגישה לביתו. הוא לא הבין מדוע הנאשם התעקש לעמוד במקום ולחסום את חנייתו. עוד ציין, כי הוא היה אחרי ניתוח לב וילדיו מבוגרים מהנאשם.

כאשר עומת על ידי הסניגור, עם מה שמסר בהודעתו, שם נרשם שאמר (עמ' 3, שורה 56), "בבקשה הנה אני עומד, תכה אותי", השיב המתלונן לסניגור: "למה הוא יצא בעצבים? למה הוא רצה עם בן אדם מבוגר להיות גיבור? מי זה הוא? ילד הוא, במשטרה הוא חושב שהוא גיבור, אם כאלה דברים נשאר במשטרה, אני לא יודע מה יהיה פה, חבל על הזמן למדינה אם זה ככה יהיה, חבל על הזמן אם הוא נשאר במשטרה" (עמ' 20 שורות 30 - 34 לפרוטוקול).

כאשר המשיך הסניגור לעמת אותו עם חקירותיו, ואמר לו שהנאשם הבהיר לו שהוא יזוז מהמקום השיב המתלונן לסניגור: "זה שקר. אם הוא אמר דבר כזה אין בעיה, אני לא באתי בשביל מלחמה, אני באתי עם שני נכדים קטנים שרואים איך זה לסבא עושים רע, איך אתה תסתכל על דבר כזה אם יעשו בשבילך ככה?" (עמ' 21, שורות 2 - 7).

בהמשך חקירתו, צפה בית המשפט ביחד עם הצדדים בסרטון המתעד את האירוע, ביחד עם שמיעת קובץ קולי שהגישה ההגנה (נ/4), שמשקף חלק מתכני האירוע.

בהמשך חקירתו חזר והדגיש המתלונן, כי הנאשם יודע שמדובר במקום פרטי ואסור לעמוד במקום. הוא הכחיש את טענת הסניגור כאילו הוא הפגין אגרסיביות והיכה את הנאשם.

כאשר עומת עם הטענה שהוא זה שהיכה את הנאשם, גיחך המתלונן והסביר: "הוא ריסס אותי בפנים, בגז, ותקף אותי, ואני צריך להגיד לו תעשה מה שאתה רוצה?" (עמ' 21, שורות 29 - 34).

אשר לטענה, כי המתלונן עמד מול הנאשם עם ידיים מאוגרפות (הוגשה גם תמונה מהסרטון לשם הוכחת נקודה זו - התקבלה וסומנה נ/3; עמ' 22 שורה 9), אמר המתלונן שהוא לא רואה שהוא היה עם ידיים מאוגרפות, וחזר והדגיש, כי הנאשם הוא זה שריסס אותו בגז פלפל.

אשר לטענת הסניגור כאילו המתלונן איים על אשת הנאשם, השיב המתלונן שהוא לא איים על אשתו, לא צעק עליה, וכי מדובר בשקר וכזב (עמ' 23, שורות 10 - 13). הוא ביקש מאשתו ומשפחתה שיגידו לנאשם שיירגע, הוא ציין כי מדובר במשפחה של דתיים, וזה לא יפה להתנהג ככה.

אשר לטענה, כי הנאשם הזהיר את המתלונן בטרם השתמש בגז פלפל, והיו שם עדי ראייה, השיב המתלונן שאין בכך אמת. הוא לא הוזכר על ידי הנאשם, ואם יש לסניגור עדי ראייה על כך, שיביא אותם למשפט (עמ' 23, שורות 18 - 24).

אשר לטענת הסניגור, כי לפני שהנאשם ריסס אותו בגז פלפל המתלונן עשה תנועה עם הראש אחורה, כאילו הוא מתכוון לנגוח בפניו של הנאשם, הגיב המתלונן בחיך ואמר: "אני עם בחור בן 20 יכול להרביץ לו? למה הוא בחיים

אם אני הרבצתי לו? אני לא מסכים עם מה שאתה אומר" (עמ' 24, שורות 1 - 4).

כאשר נטען בפניו על ידי הסניגור, כי באוטו הייתה בתו הפעוטה של הנאשם בת 4 ימים, ואשתו של הנאשם ירדה למטה והייתה אף היא 4 ימים אחרי לידה עם תפרים, והמתלון נשאל אם הוא יכול להבין את הלחץ שבו היה נתון הנאשם, השיב המתלון כך: **"אתה יש אצלך ילדה בת 4 חודשים, אתה אבא, אתה עושה דבר כזה כשבאוטו שלך יש תינוק? אני חושב שלא, אתה בשקט יוצא מהחנייה, כשאני רואה פרצוף שלך אתה לא עושה דבר כזה"** (עמ' 24, שורות 15 - 19).

3. עד ראיה - מר אנדרי זכרוב (להלן: "זכרוב" - עמ' 14-17 לפרוט'):

זכרוב מסר שהוא שכן של המתלון, הוא גר מול ביתו של המתלון. בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום, ישב במרפסת שפונה לכביש (שגובל עם חניית המריבה). יחד איתו היה חברו רוני פרנקל (גם הוא העיד מטעם התביעה, ראה להלן). בשלב מסוים, שמע זכרוב צעקות ויחד עם חברו פרנקל, יצאו לכיוון זירת ההתרחשות. למטה בחניה, הם ראו וויכוח בין המתלון לבין הנאשם. זכרוב לא זכר כל כך מה היה בוויכוח, הוא זכר רק שהיו צעקות, ושהמתלון צעק משהו בקשר להזזת הרכב.

באותה נקודת זמן בה הגיע זכרוב למקום, הנאשם כבר עמד מחוץ לאוטו, ולדברי זכרוב, צעק לעבר המתלון: **"תתרחק אני ירסס אותך"**, ולדבריו המתלון אמר: **"אני לא מפחד"**. הם המשיכו להתווכח על החנייה, ובשלב מסוים הנאשם ריסס את המתלון בפנים בגז מדמיע.

המתלון בתגובה הלך לאחור, כתוצאה מהריסוס בפנים, והנאשם דחף אותו אחרי שריסס אותו, והמתלון כמעט ונפל. הוא החל לשפשף את עיניו, ואז החלו שוב צעקות וויכוחים, היו הרבה ילדים מסביב, ואז הנאשם שוב ריסס את המתלון, לא ברורה הייתה הסיבה לכך, ולדברי עד הראייה זכרוב, לא הייתה הצדקה בפעם השנייה לריסס את המתלון (עמ' 15, שורות 1-9 לפרוטוקול).

עוד מסר זכרוב, כי המתלון היה עצבני, היו חילופי קללות בין השניים, ואחרי הריסוס הראשון של הגז מדמיע, המתלון שפשף את עיניו. לדבריו הוא ניסה לשכנע אותו שיעלה הביתה לשטוף את העיניים, אך עוד פעם החל וויכוח בין השניים, וכשהוא ניסה לשכנע אותו לשטוף את העיניים המתלון אמר: **"הוא ריסס אותי בעיניים"**.

כאשר התבקש להתייחס לדבריו במח"ש, ביחס לריסוס המתלון בפעם השנייה בגז מדמיע, הבהיר: **"אמרתי שמהצד לא ראיתי שלא הייתה סיבה, לא ראיתי שום איום על השוטר (הנאשם - ש.ב.) בסיטואציה של השוטר אני לא יודע איך הוא הרגיש, היו שם מלא ילדים של אשתו, אני לא יודע איך השוטר באמת החליט לריסס פעם שנייה. ש: מה היה לאדוארד (המתלון - ש.ב.) בידיים? ת: לא היה לו כלום"** (עמ' 16, שורות 1 - 8 לפרוטוקול).

כאשר התבקש בחקירה נגדית להתייחס לכך שהמתלון היכה את הנאשם בידו, לפני הריסוס הראשון בגז הפלפל, הבהיר זכרוב: **"היה איזה משהו שהוא הוריד לו את היד (מדגים עם יד ימין תנועה של יד מלמעלה למטה), זה היה כמו הדיפה כזו, הוא ניסה להוריד את היד לשוטר, זה לא היה סוג של מכה"** (עמ' 16, שורות 28 - 30 לפרוטוקול).

כמו כן, לא הסכים זכרוב עם הטענה שהטיח בו הסניגור, כאילו הריסוס הראשון של הגז מדמיע לא השפיע על

המתלון, והוא שב להתעמת עם הנאשם.

לדבריו, המתלון פנה לחמותו של הנאשם, ואמר לה תוך כדי שהוא משפשף את העיניים: **"אני לא יודע מה אני יעשה"**. ואז לאחר שהמתלון אמר את זה, הנאשם ריסס אותו שוב, ומיד לאחר מכן, פנה המתלון והלך לביתו (עמ' 17, שורות 5 - 15 לפרוטוקול).

4. עד ראיה - מר רוני פרנקל (להלן: "פרנקל" - עמ' 18-22 לפרוט'):

פרנקל סיפר שהוא מקרית מוצקין, באותו יום הגיע לחברו זכרוב והשניים ישבו במרפסת ביתו של האחרון. הוא שמע צעקות והבחין שמתפתח ויכוח בין שוטר (הנאשם) "לאדם מבוגר" (המתלון), אחד השכנים במקום, אותו הוא לא הכיר.

הוא הבין שמדובר בשוטר, כי הבחין באקדח על חגורתו ולפי בגדיו. הוא לא זכר על מה בדיוק היה הוויכוח בין השניים, אבל נראה לו שזה היה על החניה. אשתו של הנאשם נכחה בחוץ ליד השניים.

לדבריו, התנהגות האדם המבוגר הייתה אגרסיבית, זה התבטא בצעקות הרמת ידיים, ואילו השוטר היה לדבריו מאופק עד לנקודה בה לא ניתן היה להיות מאופק.

כאשר נשאל בהמשך למה בדיוק התכוון ב"הרמת ידיים", מסר כי אינו זוכר. כשרוענן זכרונם עם מה שמסר בחקירתו במח"ש, טען כי המתלון ניסה להכות את השוטר בדחיפות, ולדעתו הוא גם ניסה לתת לו אגרוף, אך מסר **"אני לא זוכר בדיוק, זה היה נראה, שאדוארד (המתלון - ש.ב.) הניף ידיים, לא ראיתי מכה פיזית לכיוון הגוף או הפנים של השוטר"** (עמ' 19 שורות 7-1 לפרוטוקול).

בשלב מסוים הבחין בנאשם מרסס את המתלון בגז פלפל בעיניו ממרחק **"כמעט אפס"**. זו הייתה הפעם הראשונה. הוויכוח נמשך ואז הבחין בריסוס שני. אשר להתנהגות המתלון באותה נקודת זמן, מסר פרנקל **"כמו כל אחד שרוסס בגז פלפל, שרפו לו העיניים, פשוט הלך אחורה"** (עמ' 19, שורות 16-11).

כאשר נשאל מדוע השוטר ריסס את אותו אדם מבוגר בפעם השנייה טען פרנקל **"לדעתי ככה זה היה נראה המקרה, המבוגר גם פנה לאשתו של השוטר, סוג של ניסה לתקוף אותה, אני חושב. ככה זה נראה מהצד, כי זה אגרסיה שבן אדם מוציא, הוא אותו רגע עצבני"** כאשר בית המשפט ביקש ממנו להבהיר מה ראה בעיניו, ולא מה שחשב שהתכוון המתלון, מסר **"הוא בא לכיוונה לתקוף, שם השוטר עצר אותו, ניסה להדוף אותו, משם ההמשך זה לדעתי הריסוס השני"** (עמ' 19 שורות 24-19 לפרוטוקול).

מיד לאחר מכן, כאשר הוצג בפניו הסרטון המתעד את האירוע, בו נראה הנאשם דוחף את המתלון לאחר שריסס אותו, טען פרנקל שהוא לא זוכר את הדברים.

כאשר התבקש לציין מה המתלון אמר אחרי הריסוס הראשון, טען שאינו זוכר. וכשרוענן זכרונם עם מה שמסר בחקירתו במח"ש, אישר כי לאחר שהמתלון רוסס בריסוס הראשון המתלון **"רק צעק ששורפות לו העיניים"** והוא לא יודע מה היה הצורך בריסוס השני, מכיוון שהוא לא יכול לשפוט מהצד את תחושותיו של הנאשם (עמ' 20 שורות 8-1 לפרוטוקול).

בחקירתו הנגדית הבהיר לסניגור, כי הוא לא שמע את הנאשם אומר למתלונן להתרחק מהמקום. הסניגור המשיך וטען בפני פרנקל, כי הנאשם הזהיר את המתלונן כי יפעיל עליו גז פלפל אם לא יתרחק. פרנקל לא זכר דבר כזה. הסניגור המשיך והציע לעד את טענת הנאשם, לפיה, אם לא היה משתמש בגז פלפל היה מתפתח עימות פיזי, והעד השיב בהסכמה (עמ' 21 שורות 10-1).

עוד נטען בפני העד ע"י הסניגור, כי לאחר הריסוס הראשון אמר המתלונן בעצבים לחמותו של הנאשם "**אני לא יודע מה אני יעשה**". העד השיב, כי לא זכור לו דבר כזה (עמ' 21 שורות 33-30). לקראת סיום החקירה הנגדית ביקש הסניגור מהעד לספק הערכה משלו אודות נחיצות והצדקת הריסוס השני של המתלונן בגז פלפל ע"י הנאשם (עמ' 22 שורות 6-1).

ראיות ההגנה:

הנאשם נחקר ומסר את גרסתו לאירוע. הודעותיו הוגשו כראיות מטעם המאשימה. הוא העיד להגנתו וכן העיד את אשתו ואת חמותו. כמו כן, הגיש הנאשם להגנתו אישור על סגירת התלונה נגדו ומסמך סגירת התיק נגדו וקובץ קולי בו הקלטה ממצלמת הדרך של רכב הנאשם, המתעדת לדברי הנאשם, חלק מחילופי הדברים בין הנאשם למתלונן.

נפתח בגרסאות הנאשם בחקירותיו ולאחר מכן נעבור לעדותו ועדותן של העדות מטעמו.

1. הודעות הנאשם במשטרה (ת/4, ת'4א, ת/4ב):

בהודעותיו במשטרה מסר גרסאות דומות. לדבריו, נכנס עם רכבו לחנייה בסמוך לשער החצר של בית הוריו של אשתו על מנת "**להעמיס דברים לאוטו**". המתלונן הגיע והתחיל לצעוק עליו שהוא חוסם לו את החנייה, ודרש שיזיז את הרכב. בתגובה, מסר למתלונן שהוא רק מעמיס דברים וזו, אך המתלונן המשיך לצעוק עליו. הנאשם התקדם עם הרכב, אך כשראה שהמתלונן לא מתכוון לצאת עם רכבו מהחנייה, נעצר, ואמר למתלונן כשהוא יצא עם הרכב, אם המתלונן יצא עם רכבו, ושהוא ממילא נוסע משם עוד כמה דקות.

עוד מסר בחקירתו במשטרה, כי המתלונן המשיך לצעוק והלך לכיוון החצר של בית הורי אשתו, ואז הוא יצא מהרכב, על מנת לראות לאן המתלונן הולך, והבחין שהמתלונן צועק על אשתו. הוא פנה למתלונן ואמר לו לא להתקרב אליה ושידבר רק איתו, אז המתלונן הסתובב אליו, ונצמד לגוף שלו בצורה מאיימת, תוך שהוא צועק עליו ומאגרף את ידיו.

הנאשם מסר כי חשש שהמתלונן עומד לתקוף אותו, ולכן הזיז אותו אחור באמצעות כף ידו על החזה של המתלונן. כל פעם שהתקרב הוא הזיז אותו לאחור, ואז הוציא את גז הפלפל וריסס אותו. הוא פחד שהמתלונן יזרוק אבן על בתו.

הנאשם טען, כי המתלונן אמר לו "**אתה גבר רק עם הדבר הזה**" ונתן לו מכה חזקה ליד שמאל עם היד שלו, אז התיז על המתלונן את גז הפלפל על מנת למנוע עימות איתו (התזה ראשונה).

כאשר המתלונן התקרב אליו שוב, ריסס אותו פעם נוספת, ולאחר מכן דיווח למשטרה על האירוע (התזה שניה). רק לאחר הפעם השלישית שהתיז על המתלונן את גז הפלפל, עזב האחרון את המקום (התזה שלישית).

2. עדות הנאשם (עמ' 25-35 לפרוט'):

בבית משפט העיד ומסר כי הוא נשוי ואב לתינוקת בת 8 חודשים. הוא משרת בתחנת חיפה כשוטר סיוור. אשתו היא מורה, ובזמנים הרלבנטיים לכתב האישום הייתה בחופשת לידה.

באשר לאירוע מושא כתב האישום, מסר כי אשתו והוא שבו מבית החולים לאחר לידת ביתם ונסעו לבית הוריה של אשתו. בהמשך לביקור שם, הוא יצא לרכב עם התינוקת. הוא הכניס אותה לרכב, נסע לאחור, על מנת להיות קרוב לכניסה לבית.

הכניסה לחניה היא בצורת האות "ר" וכי צד אחד זה הכניסה לבית הוריה של אשתו והצד השני שיך למתלון. הוא עמד עם הרכב והמתין לאשתו שתצא. במהלך ההמתנה, הגיע אליו אדם שהוא לא מכיר (המתלון). הנאשם פתח את החלון ואותו אדם החל צועק עליו להזיז את הרכב. לדבריו, הוא ראה שהמתלון מתחיל להתלהם, ואז הבין שהוא כנראה חוסם אותו, ולכן שאל אותו אם הוא רוצה לצאת. הנאשם מסר כי המתלון המשיך לצעוק כי הוא רוצה לצאת (עמ' 25-26, ש' 23-30 ו-1-3 בהתאמה).

הנאשם התקדם קדימה עם רכבו. הוא ראה את המתלון הולך לחלק האחורי של הרכב ושמע אותו צועק. הנאשם שידע שאשתו אמורה לצאת, יצא מהרכב על מנת שהמתלון לא יפגע באשתו.

כאשר אשתו הגיעה, הוא אמר למתלון שלא ידבר איתה והרחיק אותו עם היד אחורה תוך שהוא אומר לו להתרחק, אך המתלון המשיך לצעוק ולקלל ברוסית.

כאשר ראה שהמתלון מתחיל לאבד את העשתונות, הנאשם הוציא את גז הפלפל. המתלון ראה את גז הפלפל ואמר לו **"תהיה גיבור תעשה תעשה"**, תוך שהנאשם מנסה להימנע מלרסס אותו, כך לטענתו. אך הוא חש שהוא צריך להגן על אשתו מפני המתלון, ועל בתו שהייתה ברכב.

בשלב מסוים המתלון הזיז את ראשו אחורה-קדימה, הנאשם חשש שהוא הולך לנגוח בו, ושהאירוע עומד להסלים, ולכן הבין שהוא חייב להשתמש בגז פלפל להגנה עצמית והתיז עליו את הגז.

לאחר העימות הפיזי וההתזה, המתלון הסתובב וצעד קדימה. הנאשם חשב שהוא מחפש אבן כדי לזרוק עליו, ואז ראה שהוא נעצר עוד פעם. לכן, דחף והרחיק אותו בשביל שלא יחזור חזרה. וכאשר המתלון התחיל להתעמת עוד פעם, הנאשם השתמש שוב בגז הפלפל והתיז עליו שוב.

בתוך כך, המתלון פסע לכיוון אשתו, כאשר הנאשם חוצץ ביניהם. באותו זמן בני המשפחה של אשתו יצאו החוצה, והמתלון צעק על חמותו של הנאשם. בשלב מסוים המתלון הסתובב אליו, הרים ידיים למעלה. הנאשם פחד שייתן לו מכה ולכן נתן לו עוד התזה של גז הפלפל. רק לאחר ההתזה השלישית, המתלון עזב את המקום (עמ' 26 לפרוטוקול שורות 23-30).

אשר לשימוש בגז הפלפל, מסר שהוא בחר להשתמש בהגנה עצמית ולא לבצע מעצר. הנאשם נסע ישירות לתחנה לרשום דוח פעולה. הנאשם הגיש עליו תלונה וכך הסתים האירוע (עמ' 26 לפרוטוקול בשורות 30-33 ועמ' 27, שורות 1-4).

הנאשם התקשר לדווח למשטרה על האירוע (עמ' 26 לפרוטוקול שורות 5-23). בדיווחו למשטרה, מסר למוקדנית שהוא זה שהותקף.

לשאלת בית המשפט מדוע לא הזיז מיד את הרכב מהמקום ונמנע מכל העימות, מסר כי ניסה לעשות כן, אך המתלון היה במטרה לריב, הוא לא היה צפוי. לכן הוא עשה מה שהרגיש שנחוץ כדי להגן על אשתו ובתו (עמ' 27, ש' 4-17).

בחקירתו הנגדית, כשעומת עם הפער שנראה בסרטון לעומת התיאור שלו את הדברים, ועל כך שמדובר בתלונות שקריות כלפי המתלון כדי להצדיק את התקיפה שביצע כלפיו, הנאשם הכחיש ומסר כי הכל אמת. עוד מסר כי הוא תמיד הולך עם כל הציוד עליו, האקדח, גז הפלפל, מחסניות, עם מוכנות מבצעית (עמ' 28, ש' 24-33).

3. עדות אשת הנאשם (עמ' 38-45 לפרוטוקול):

אשת הנאשם מסרה כי ביום האירוע השתחררה מבית החולים והלכה ישר לבית הוריה. בשלב מסוים של הביקור שם, בעלה (הנאשם) אמר לה שייקח את התינוקת לרכב ושהיא תביא את הדברים. היא הייתה עדיין בבית הוריה, כשלפתע אחד מהאחים שלה אמר שהשכן צועק על בעלה. היא נבהלה ויצאה מיד החוצה. כשיצאה המתלון צעק עליה, ואמר לה שתגיד לבעלה שיזיז את הרכב, או שהוא ישבור לו את הרכב ויפרק אותו.

העדה מסרה כי המתלון מכיר אותה ואת הוריה והיא מכירה אותו, ומעולם לא שוחחה עימו. כאשר המתלון צעק עליה, בעלה יצא מהרכב ואמר לו שידבר איתו, ואז המתלון התעצבן יותר, וצעק עליו, והיה נראה שהוא עומד לתת לו נגיחה, הוא היה מאוד תוקפני ואלים והיא נבהלה מאוד.

עוד מסרה כי בהמשך, המתלון נתן מכה לבעלה ביד, והוא בתגובה דחף אותו והזיז אותו עליו גז פלפל, שנראה כאילו בכלל לא השפיע עליו. המתלון חזר ונעמד. באותו הזמן, היא ניגשה לרכב לסגור את הדלת. לאחר מכן המתלון חזר, ובעלה עמד בינה לבין המתלון. בעלה התקשר למשטרה ואמר למתלון להתרחק. המתלון התחיל ללכת לכיוון אימה כשהוא צועק ומקלל במהלך כל אותו הזמן (עמ' 38, ש' 13-25 ועמ' 39, ש' 1-2).

אשר להיכרות עם המתלון, העדה מסרה כי היא מכירה את המתלון 9 שנים, ופעמים רבות היה משתגע ומתעצבן על דברים סתם כך. בהזדמנות אחת, לפני כ- 6 שנים, סטר לאביה. לדבריה, אין תלונה במשטרה על כך, כי אביה לא התלון על כך. הוריה מנסים לשמור על יחסי שכנות טובים.

בנוסף, מסרה העדה כי גם בנו של המתלון עשה להם בעיות ואיים על הוריה הרבה פעמים והיא חושבת שהיה צו הרחקה נגדו (עמ' 40, ש' 17-33 ועמ' 41, ש' 1-22).

4. עדות חמותו של הנאשם (עמ' 45-49 לפרוט'):

העדה מסרה כי הם גרים בקומת קרקע והמתלון גר מעליהם, ובשביל להיכנס לחנייה שלו, צריך להיכנס דרך השטח המשותף שלהם (עמ' 45, ש' 5-12).

העדה חזרה על הדברים שאמרו הנאשם ואשתו. העדה מסרה כי שמעה את הנאשם מדבר עם מישהו, ושמעה את

המתלון מתחיל לקלל את חתנה (הנאשם).

בניגוד לטענת הנאשם, מסרה העדה כי הנאשם מכיר את המתלון. היו להם תקריות אלימות איתו בעבר במסגרת יחסי השכנות. בעבר שבר להם המתלון חומה שבנו. כמו כן, הם הוציאו צו הרחקה נגד בנו של המתלון. לדבריה, המתלון אדם עצבני, ועל אף שהנאשם ניסה לשוחח עימו, לא היה עם מי לדבר, הוא (המתלון) "**איבד את הפרופורציות**". לטענתה, ברגע שמישהו חונה שם (בחניית המריבה), המתלון "**מקבל את הקריזה, נהיה משוגע**". עוד מסרה כי המתלון אמר לה "**זהו זה הסוף שלך**" וכי היא פחדה והנאשם הפריד ביניהם (עמ' 45, ש' 13-26).

סיכום ביניים - ממצאים:

להלן ממצאי העובדה והמהימנות שנמצא לקבוע לאור מכלול חומר הראיות:

מחולל האירוע -

מחולל האירוע הוא הנאשם. הוא העמיד את רכבו בפתח הגישה לביתו של המתלון וחסם אותה. המתלון שעבר במקום באקראי יחד עם נכדיו, פנה לנאשם וביקש ממנו להזיז את הרכב ולהחנותו ברחוב. התנהל ויכוח בין השניים. בשלב מתקדם של הוויכוח נאות הנאשם והחל להזיז מעט את הרכב קדימה, אך כשהבין כי המתלון לא יוצא עם רכבו, הותיר את רכבו בחנייה. הוויכוח בין השניים, התנהל כשהנאשם יושב בתא הנהג ברכבו, והמתלון עומד בחוץ מולו.

תקיפת הנאשם את המתלון -

הנאשם תקף את המתלון ולא להיפך. בהמשך וסמוך לוויכוח הנ"ל, יצא לפתע הנאשם מהרכב, ניגש למתלון, עמד מולו, קרוב אליו, והתעמת איתו. הוא דחף אותו באמצעות ידיו על חזהו של המתלון מס' פעמים. פעם נוספת דחף אותו באמצעות ידיו על גבו של המתלון. האחרון מעד, והנאשם דחף אותו שוב. הדחיפות בוצעו תוך שהנאשם מרסס את המתלון בגז פלפל.

תקיפת המתלון ע"י הנאשם בוצעה איפוא באמצעות דחיפתו שוב ושוב באמצעות ידי הנאשם על חזהו של המתלון ועל גבו, וכן באמצעות התזת גז פלפל בפניו של המתלון בשלוש הזדמנויות.

השימוש בגז הפלפל כלפי המתלון היה לא חוקי בהיותו נעדר עילת הפעלה, ומנוגד לנהלי המשטרה (ראו נהלי אג"מ מס' 220.003.01).

תקיפת המתלון את הנאשם -

אשר לטענת הנאשם כי קודם להפעלת הכוח כלפי המתלון, קדמה לכך תקיפה מצד המתלון כלפיו, נמצא לדחות טענה זו כמשוללת יסוד.

כפי שנקבע, חומר הראיות, ובו הראיה המרכזית, רבת המשקל, בדמות סרטון המשקף את תכני האירוע, מלמד כי

הנאשם הוא זה שפתח בתקיפת המתלון ותקף אותו לאורך כל האירוע בידיו ובאמצעות גז פלפל, ולא ההיפך.

כדי להצדיק את התקיפה, טען הנאשם לשלל רב של ניסיונות תקיפה של המתלון. הוא טען כמעט כל טענה שניתן היה לטעון. נטען, כי המתלון התכופף וחיפש אבן כדי לתקוף אותו ו/או שהוא היטה את ראשו לאחור, כי התכוון לנגוח בו ו/או איגרף את ידיו בכוונה להלום בנאשם.

לא נמצא שיש בטענות אלה אמת. אין להן שום אחיזה בתיעוד הוויזואלי המשקף את האירוע. על אף טענות אלה, והשערות שהופרכו בדבר כוונותיו של המתלון ע"י מי מהעדים, אין בסרטון המתעד את כל האירוע, כל עדות לתקיפה מצד המתלון, או לניסיון להתכופף לאתר אבן ו/או לניסיון נגיחה ע"י הטיית הראש לאחור, כפי שנטען ע"י הנאשם.

גם הטענה כי ידיו של המתלון אוגרפו על מנת לתקוף את המתלון, לא נתמכה בבדל ראיה על מעשה אקטיבי אגרסיבי, המעידה על תקיפה או ניסיון תקיפה. ההגנה ביקשה לבסס זאת על סמך צילום בו נראית ידו של המתלוננת מעט קפוצה. לעומת הצילום הסטטי הסרטון הדינאמי מראה כי המתלון לא תקף ולא ניסה לתקוף את הנאשם במכת אגרוף. אין בסרטון כל ניסיון ממשי מצד המתלון להלום בנאשם עם אותה יד, הוא אף לא הניף אותה לעבר הנאשם.

הדבר היחיד שעשה המתלון, לאחר שהותקף באגרסיביות, ע"י הנאשם, פעם אחר פעם, היה ניסיונו של המתלון להוריד את ידו של הנאשם ולהדוף אותה, כפי שהסביר זאת גם עד הראיה פרנקל.

אף אם אקבע, כי המתלון הכה בידו של הנאשם, כטענתו, ברור לחלוטין מהתבוננות מדוקדקת בסרטון, ומרצף האירועים, כי הדבר היה בעיצומה של התקפת הנאשם כלפיו כששוב התקרב אליו, כניסיון להדוף את ידו של הנאשם, ולמנוע ממנו להמשיך ולתקוף אותו ללא רחם - תגובה סבירה ומתבקשת בנסיבות העניין.

הערכת עדויות -

המתלון - עדותו של המתלון נמצאה אמינה בעיני בית המשפט, היא מתיישבת היטב עם הנשקף מהסרטון ואף עם הקובץ הקולי שהגיש הנאשם להגנתו.

על אף גילו המתקדם של המתלון, הקושי השפתי, ויכולות ההבעה המילוליות המוגבלות של המתלון שעלה ארצה מארצות חבר העמים, הוא הביע את עצמו באופן קולח, ברור וכנה למדי.

הוא תיאר לפרטים כיצד הותקף ע"י הנאשם, ליד שני נכדיו הקטנים שהיו עימו, והכל רק משום שהעז לבקש שיזיז את רכבו שחסם את הגישה לביתו. הוא הבהיר, כי לא איים על איש ולא רצה לפגוע באיש.

הוא השיב לשאלות הסיגור ללא היסוס, והתייחס לכל מצב שהציב בפניו, תוך שהוא סותר את הטענות שהוטחו בפניו, ומבהיר כי הוא לא בגילו של הנאשם ופניו לא היו להתקוטט עימו. כמו כן, דחה את טענת הסיגור, כאילו הנאשם הזהיר אותו שהוא עומד לרסס אותו בגז פלפל, והבהיר שאין בכך אמת.

הנאשם - אל מול העדות של המתלון שהרשימה את בית המשפט בכנותה, ניצבה עדותו של הנאשם שהותירה רושם עגום למדי על בית המשפט. עדותו הייתה חמקמקה, ניכר לכל אורכה כי הנאשם מנסה להתאים את דבריו לעובדות כדי שהדברים ישרתו אותו. גרסתו במשטרה ובבית המשפט, סתרה חזיתית את הנשקף מהסרטון, ואף את הנשמע בקובץ

הקולי שהוא עצמו סיפק בלית המשפט. הוא הודה שהחסיר מדיווחיו את דחיפות המתלון, קיימים פערים וסתירות בין הסרטון לגרסאותיו, הוא ניסה לשוות לעצמו נרטיב של מי שהיה מאוים וירא מהמתלון, בעוד הקובץ הקולי יחד עם הסרטון, מראים את ההיפך הגמור מכך. חוששני שעדותו הייתה קשה עלי.

הסרטון שהינו הראייה האולטימטיבית לאירוע זה, משקף את האירוע "אחד לאחד", וניכר בבירור ממנו, כי גרסת המתלון נכונה ומסתברת, ואילו גרסת הנאשם מניפולטיבית ובעייתית בלשון המעטה ועל כן אני דוחה אותה כבלתי מהימנה.

עדי ההגנה (אשתו וחמותו של הנאשם) - הגם שעדותן לגיטימית ומתבקשת, כמי שנכחו באירוע, מדובר ב"עדות מעוניינות", כמשמעות דיבור זה בפסיקה, ולהן אינטרס טבעי וברור לגונן על יקירם, ועל כן, יש לבחון את עדותן בזהירות רבה (י. קדמי, **על הראיות - הדין בראי הפסיקה**, חלק ראשון, בעמ' 527-529).

האופן בו העידו השתיים, תכני עדותן, השוואת הדברים ליתר חומרי הראיות כמו גם לעדות הנאשם, הביאה את בית המשפט למסקנה, כי אין מקום ליתן אמון בעדותן.

כך למשל, טענה אשת הנאשם, כי כאשר יצאה המתלון צעק עליה ואמר לה שבעלה יזיז את הרכב אחרת הוא ישבור את הרכב ויפרק אותו. הנאשם עצמו לא טען זאת במשטרה או בעדות בבית המשפט. החמות הגיעה בשלב מתקדם של האירוע ולא ראתה את פתיחתו ולמרות זאת העידה על כך. טענה שראתה כיצד המתלון מתווכח עם הנאשם כשהגיעה למרות שהסרטון לא מתיישב עם דבריה. עדותה ניכרה בהגזמתה תוך תוספות שלא באו אף לא מפי הנאשם ואשתו.

השתיים הקפידו להקצין את דמות המתלון, לשוות לו נרטיב של אדם מסוכן, אלים במיוחד, ולא צפוי, ואילו לנאשם שיוו נרטיב הירואי, כמי שביקש להגן על משפחתו מאימת המתלון. בתוך כך, נאמרו על ידם ביטויים בגנות המתלון כמו, אדם "עצבני", "משוגע", "איבד כל פרופורציות". עוד טענו, כי המתלון היה בעמדת תקיפה כלפי הנאשם, ומנגד מיזערו את חלקו של הנאשם והצדיקו את התנהגותו.

אשתו של הנאשם תיארה כיצד חששה מהמתלון כל העת, וכך גם אימו של הנאשם, למרות שהדבר לא קיבל ביטוי מוחשי בהתנהגותן בזירה או בכל דרך אחרת ולא נראה מהסרטון כי המתלון, שהינו שכן ותיק של החמות, שיקף סכנה כלשהי לשתיים.

החמות מסרה על תקריות אלימות עם השכן (המתלון) ובנו, בהן שבירת חומה, סטירה לבעלה, ושהוא "נהיה משוגע" כשחונים לו בחניה, אך לא סיפקה בדל ראיה לאירועי האלימות הנטענים של המתלון ובנו. בעלה שחוה לכאורה אלימות מצד המתלון, כלל לא הובא לעדות. חשוב מכך, לו המתלון הוא כה מסוכן וחסר שליטה, והוא יכול לפגוע ביקירם (הנאשם), מדוע השתיים לא נצפו נסות מהזירה ו/או מגיבות באופן המשקף פאניקה ויראה מאימת המתלון "חסר השליטה" ו/או מזעיקות מיד משטרה. השתיים נצפות עומדות שם כצופות סטטיות במתרחש.

עדויות מגמתיות אלו אינן מתיישבות עם הנשקף מסרטון הווידאו שתיאר את האירוע, וזאת בלשון המעטה. מהסרטון ניתן לראות כי הנאשם הוא זה שיזם את האירוע ונקט באלימות מופרזת, תוך שהוא משתמש בגז הפלפל כלפי המתלון, מספר פעמים. לא נראה מהסרטון כי הנאשם הותקף על ידי המתלון כפי שתואר על ידי עדי ההגנה.

ודוק, כי אלמלא היה בפני בית המשפט סרטון המתעד את האירוע, יכלו הדברים להתקבל באופן אחר, שכן קיים פער עצום בין התיאור של הנאשם ועדיו את האירוע לבין המציאות.

אשר לנאשם שהינו שוטר במשטרת ישראל, בתי המשפט נוהגים לסמוך תדיר, על עדותם של שוטרים, ודוחות כתובים שהם מוסרים, כמשקפים נכונה את פני הדברים. למרבה מזלו של המתלונן, האירוע כולו תועד ויזואלית והפער בין גרסת השוטר/הנאשם ועדיו למציאות, נחשף, והוא ניכר (ראו למשל: ע"פ (מחוזי חיפה) 27475-03-20 **מיכאלוב נ' מדינת ישראל** (2021)).

אשתו וחמותו של הנאשם הוסיפו דברים משלהם שכלל לא נאמרו ע"י הנאשם, עדותם לא התיישבה האחת עם רעותה, ואף לא עם תכני הסרטון.

לסיכום -

לעניין השאלה הראשונה, קרי, האם המתלונן תקף את הנאשם טרם שהנאשם הפעיל עליו כוח והתיז עליו גז פלפל, התשובה לכך, נוכח הראיות, היא בשלילה.

הנאשם הוא זה שתקף את המתלונן באופן המתואר לעיל, ולא ההיפך מכך.

לתקיפה זו לא קדמה תקיפה מצד המתלונן.

לאור ממצאים אלה יש לבחון את טענת הנאשם כי פעל מתוך הגנה עצמית עליו ו/או על בני משפחתו.

(ב) האם מתקיימים התנאים המצדיקים את מעשי הנאשם מכח הסייגים לאחריות פלילית בשל הגנה עצמית ו/או צידוק ו/או צורך:

הגנה עצמית:

סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, הדן בסייג לאחריות פלילית מטעמי הגנה עצמית, קובע כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית, למעשה שהיה דרוש, באופן מידי, כדי להדוף תקיפה שלא כדין, שנשקפה ממנו סכנה מוחשית, של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא להתנהגותו הפסולה, לתקיפה, תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

הפסיקה קבעה שישה תנאים מצטברים לתחולתה של הגנה עצמית: מיידיות, הדיפת תקיפה שלא כדין, סכנה מוחשית, פגיעה בגוף או רכוש או בחירות, מגבלה לתחולת ההגנה - כניסה מרצון למצב של התנהגות פסולה וסבירות (ע"פ 4191/05 **ארנולד אלטגאוז נ' מדינת ישראל** (2006); ע"פ 20/04 **קליינר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(6), 80; ע"פ 5266/05 **בוריס זלנסקי נ' מדינת ישראל** (2007)).

לפי ההלכה הפסוקה, תנאי הגנת הצידוק והצורך, חופפים במידה רבה לתנאי ההגנה העצמית, וכמו עיקרון היסוד בהגנה עצמית, אף לצורך החלת הסייג לאחריות פלילית הנובע מהגנות אלה, הן מידתיות וסבירות (ע"פ 4191/05, שם, בסעיף 12 לפסק הדין; ע"פ 6392/07 **מדינת ישראל נ' שמואל יחזקאל** (2008)).

הגנת הצורך והגנת הצידוק:

הוראת סעיף 34 לא לחוק העונשין, הדנה בהגנת הצורך, קובעת כדלקמן:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי להצלת חייו, חירותו, גופו רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה, הנובעת ממצב דברים נתון, בשעת המעשה, ולא הייתה לו דרך אחרת אלא לעשותו".

הוראת סעיף 34ג הדנה בהגנת צידוק, קובעת כדלקמן:

**"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה באחד מאלה:
(1) הוא היה חייב ומוסמך לפי דין לעשותו...".**

כמו כן, קובעת הוראת סעיף 34טז, לחוק העונשין, הוראה כללית לגבי הסייגים הנ"ל לפטור מאחריות פלילית, וזו לשונה:

"הוראות סעיפים 34, 34א ו-34ב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת פגיעה".

לפי ההלכה הפסוקה, התנאים להחלתן של הגנות הצידוק והצורך, חופפים במידה רבה לתנאי ההגנה העצמית. כמו בהגנה עצמית, גם בהגנות אלה, שני תנאי היסוד להחלתן של הגנות אלה, הם מידתיות וסבירות.

יישום ובחינת תחולת הסייגים לאחריות פלילית/ההגנות הנטענות על המקרה:

מיידיות -

מעשה התקיפה של הנאשם לא היה דרוש כדי להדוף תקיפה. הנאשם יזם את העימות הפיזי עם המתלונן, ללא שהייתה לכך כל הצדקה. הוא יצא מהרכב אל המתלונן והתעמת עימו, כשהוא עומד פיזית מולו, קרוב מאוד אל פניו, באופן מאיים ומטיל אימה, תוך שהוא מוביל להסלמת הוויכוח המילולי בין השניים. מעשיו והתנהגותו הם שהובילו ביוזמתו לעימות פיזי עם המתלונן.

הנאשם יכול היה לעצור ולסיים את העימות בכל שלב. הוא יכול היה להזיז את הרכב, להפסיק את דעתו של המתלונן, ולמנוע את הסלמת הוויכוח. הוא יכול היה לא לצאת מהרכב, לקחת את אשתו מהמקום ולעזוב את המקום. ואם יצא מהרכב הוא יכול היה להסתפק בשיחה עם המתלונן מבלי להפעיל כוח כלפיו, תוך ניצול העובדה שהוא שוטר, המחזיק בגז פלפל על חגורתו, וחזק הרבה יותר מהמתלונן המבוגר.

אלא שלנאשם היתה 'אצבע קלה על ההדק', לכשייצא מהרכב בחר לדחוף בעוצמה את המתלונן עם ידיו על חזהו של המתלונן, פעם אחר פעם, ולהתיז עליו גז פלפל מס' פעמים, וזאת ללא שום פרובוקציה ו/או מעשה פיזי אלים מצד המתלונן, ומבלי שהמתלונן שיקף איום פיזי כלפיו או כלפי אחרים. גם לאחר שדחף אותו מספר פעמים, לא פסק

הנאשם והעצים את האירוע, על ידי זה שדחף אותו שוב בגבו של המתלונן שמעט וכמעט נפל. התבוננות בסרטון מדברת בעד עצמה ומראה את האגרסיביות בה נקט הנאשם כלפי המתלונן.

המסקנות הינן לפיכך, שמעשי הנאשם לא היו דרושים באופן מידי, על מנת להדוף תקיפה. לא הייתה שום תקיפה מצד המתלונן כלפי הנאשם. רק בשלב מתקדם יותר של התקיפה של הנאשם את המתלונן, רואים את המתלונן עושה תנועה עם היד שלו כלפי היד של הנאשם כדי להוריד אותה, אך דבר זה היה במהלך תקיפה אלימה של הנאשם את המתלונן, ולפי חומר הראיות לא מדובר בתקיפה יזומה, אלא בניסיון של המתלונן להדוף את ידיו של הנאשם, שכאמור, דחף אותו שוב ושוב כל פעם.

בעניין זה אדגיש, אין יתרון לאף עד על בית המשפט, נוכח קיומו של סרטון המתעד את האירוע כולו באופן ברור למדי.

אני דוחה את טענות ההגנה בדבר תקיפה מצד המתלונן, הנסמכות על העובדה שחוקר מח"ש ציין כי מדובר בתקיפה, ושאל אחד מעדי הראיה סבר אף הוא כי המתלונן עמד לתקוף את הנאשם.

אשר לחוקר, הוא ציין בעדותו, כי לא התעלם מדחיפת היד שביצע המתלונן. אין להתעלם מאירוע התקיפה של הנאשם, והדבר הוא בבחינת הוצאת הדברים מהקשרם.

אשר לעד הראיה פרנקל שנכח בזירה, כפי שציין, אני מעדיף את הנשקף בסרטון על פני פרשנות הדברים מפיו של העד, אשר בחקירתו הנגדית התבקש לספק תובנות משלו וחוות דעת לגבי האירוע.

אדגיש שוב, התבוננות בדקדוק ובעיון בסרטון, מלמדת שלא היה מדובר במעשה תקיפה יזום ומכוון מצד המתלונן, שתכליתו פגיעה בנאשם. המתלונן נדחף שוב ושוב על ידי הנאשם ורוסס בפניו, ולכן כאשר נשלחה אליו שוב היד של הנאשם, הוא ביקש להוריד אותה על ידי התנועה שביצע, רואים זאת בבירור בסרטון.

יוער, כי עד הראייה פרנקל, עליו נסמכת ההגנה, ציין אף הוא בעדותו, כי מדובר בניסיון של המתלונן להוריד את היד של הנאשם ולא במתן מכה על היד. הדברים משתקפים כאמור היטב בסרטון.

כך או כך, גם אם יטען הטוען כי מדובר בתקיפה מצד המתלונן, הרי שלמתלונן עומדת לעניין זה הגנה, שכן הוא זה שמבקש להדוף תקיפה חסרת פרופורציה ועוצמתית, בכך שהוא מנסה להדוף את ידיו של הנאשם, שדחף אותו שוב ושוב ומרסס אותו בגז פלפל.

בנוסף על כל האמור, לא התמלא התנאי של הדיפת התקיפה שלא כדין.

כאמור, מעשה ההדיפה של המתלונן, היה בשלב מתקדם של האירוע, לאחר שהוא הותקף כבר באופן עוצמתי על ידי הנאשם.

האחרון, יכל בנקל להימנע מכל האירוע, אם היה מואיל בטובו, להזיז את הרכב כפי שביקש ממנו המתלונן, בתחילת הדברים, ופונה אל המתלונן בנחת ובדרך ארץ, אלא שהוא בחר לעשות כן בכוח הזרוע, ולכך לא הייתה שום הצדקה.

סכנה מוחשית לפגיעה חמורה -

בשלב שבו הדף המתלונן את הנאשם על ידי הורדת ידו, או פגיעה בה כפי שטוען הנאשם, היה שלב מתקדם של האירוע, לאחר שהוא הותקף באופן עוצמתי על ידי הנאשם. בנקודת זמן זו, לא הייתה שום סכנה מצד המתלונן כלפי הנאשם.

בניגוד לטענותיו של הנאשם, כאילו המתלונן עומד לנגוח בו ולזרוק עליו אבן, צפייה בסרטון מעלה בבירור שהמתלונן לא אחז בשום חפץ בידיו, הוא לא נגח ולא עמד לנגוח בנאשם.

למעשה, מלבד הוויכוח העז שלו עם הנאשם ועמידה על כך שהוא יסלק את הרכב מהמקום, לא נצפה שום מעשה אלים שלו כלפי הנאשם.

כפי שכבר צוין, רק בשלב מתקדם של האירוע לאחר שהוא נדחף על ידי הנאשם באגרסיביות ובאלימות, והנאשם התקרב אל פניו באופן מאיים, הוא פוגע בידו ומוריד אותה על מנת שהנאשם יחדל ממעשיו.

המתלונן לא תקף את הנאשם, כשירד מהרכב וניגש אליו, וגם לא לאחר מכן. ההדיפה שעשה עם ידו, הייתה בשלב שלאחר ההתקפה של הנאשם אותו, ואף היא לא שיקפה שום סכנה ופגיעה ממשית, אלא כאמור הדיפה של הנאשם.

לא הייתה שום סכנה לאשתו של הנאשם, או לבתו שהייתה בתוך הרכב. המתלונן לא שיקף כל סכנה כלפיהן.

ההתרשמות של בית המשפט היא שמדובר בהפרזה וניפוח הדברים ע"י הנאשם ועדיו (אשתו וחמותו), על מנת להצדיק את התנהגותו התוקפנית של הנאשם כלפי המתלונן.

אשתו נצפית היטב לכל אורך הסרטון והאירוע האלים. לא נראה שהיא חששה לרגע אחד מהמתלונן. היא עמדה כל האירוע מחוץ לרכב. היא לא נראתה מפוחדת, היא לא עשתה שום מעשה שנראה כביטוי לחשש לשלומה, או לשלום בתה הפעוטה שהייתה אותה עת ברכב, כמו לנוס מהמקום, או כל התנהגות שתשקף פאניקה ופחד. ההיפך מכך, היא התבוננה בנעשה מן הצד, ואפילו לא ניסתה לדבר ללבו של בעלה, שיניח לשכן המבוגר ממנו בשנים רבות, וחלש ממנו. היא עמדה מהצד וצפתה כמו שני עדי הראייה, כיצד בעלה תוקף אותו ומתיז עליו גז ומסמא את עיניו.

אף טענת הנאשם כאילו המתלונן איגרף את ידיו, והיה נכון לתקיפת הנאשם, דבר שהצדיק לכאורה את הפעלת הכוח כלפיו, נדחית ע"י בית המשפט כחסרת ממש.

אם היה רוצה המתלונן להתקיף את הנאשם, היה עושה כן כשהאחרון יצא מהרכב וניגש ועמד מול פניו ודחף אותו. בשום שלב של האירוע, לא השיב המתלונן לנאשם במהלומות.

נראה בבירור כי הוא היה הלום ממעשי התקיפה של הנאשם. גז הפלפל שרוסס בעיניו, סימא את עיניו, צרב לו מאוד, ולא צריך להיות מומחה גדול, כדי להבין שריסוס של גז פלפל בעיניים, ממרחק כה קצר, הוא מעשה אלים, לא נחוץ, אשר מנטרל לחלוטין את המרוסס.

כניסה מרצון למצב של התנהגות פסולה -

סבורני, שמגבלה זו חלה על מעשי הנאשם, שכן, חומר הראיות בדגש על הסרטון המתעד והמשקף את כל מהלך האירוע, מלמד שהנאשם בהתנהגותו הפסולה, התעמת שלא לצורך עם המתלונן, החל מהחנייה האסורה בפתח ביתו,

דרך סירובו העיקש להתפנות מהמקום, ובכך היה מתייטר העימות, ודרך הירידה מהרכב לעימות פיזי אלים עם המתלונן שהינו כאמור אדם מבוגר בן 60, חולה לב. זו התנהגות פרובוקטיבית בריונית ופסולה, והיא מקימה על הנאשם את המגבלה הקבועה בדין, לאי תחולתה של ההגנה העצמית, שתחתה מבקש הנאשם לחסות.

הנאשם כאדם, וקל וחומר כשוטר במשטרת ישראל, היה צריך להתנהג בצורה מכבדת ומכובדת, אסור היה לו לחנות במקום, ומשחנה שם לא היה צריך להיכנס לוויכוח עם השכן, שהרי הוא מודה שהרכב שלו חסם את הגישה אל הבית שלו, ומשפרץ וויכוח בין השניים, בגלל הנאשם ולא בגלל המתלונן, היה הנאשם צריך לסיים את הוויכוח באופן תרבותי, אנושי, ולא לגלוש לדחיפות ואלימות, ובטח שלא לריסוס המתלונן, אדם מבוגר בן 60, חולה לב, בגז פלפל פעמיים, מטווח אפס לתוך עיניו.

העדר סבירות -

אני חוזר על האמור לעיל. אין כל יחס סביר בין תגובתו התוקפנית של הנאשם והכוח שהפעיל כנגד המתלונן, אל מול אותה נגיעה של המתלונן בידו של הנאשם, שכאמור התרחשה בשלב מתקדם יותר של תקיפת הנאשם.

ארחיק לכת לטובת הנאשם, אף שאין לכך הצדקה ובסיס בחומר הראיות, ואומר שגם אם המתלונן היכה בידו של הנאשם, הרי שלא היה צריך לאחוז באמצעים כה חריפים כלפיו, כפי שנהג הנאשם. בסרטון הוא נראה לאחר אותה הדיפה/מכה, דוחף את המתלונן מספר פעמים, מרסס אותו, המתלונן מועד והנאשם לא חדל, ממשיך להתעמת עם המתלונן ללא מורא כשארין לכך שום הצדקה.

סיכום ביניים לעניין קיומה של הגנה עצמית ו/או צידוק ו/או צורך:

המסקנה הינה אפוא, שלנאשם לא עומד סייג לאחריות פלילית מטעמי הגנה עצמית וכן לא מטעמי צידוק או צורך.

הנאשם הוא זה שתקף את המתלונן באגרסיביות ובריונות לשמה, על לא עוול בכפו. רק בשלב מסוים, המתלונן ניסה להדוף את ידו של הנאשם, ועל כן פגע בידו או הוריד אותה, כפי שעד הראייה פרנקל תיאר זאת, וכפי שנראה היטב גם בסרטון.

הנאשם ניסה לנצל מגע זה וטען כי הוא הותקף על ידי המתלונן, כאמתלה להמשך העימות הפיזי איתו, לתקיפתו, ולריסוס עיניו מטווח אפס בגז פלפל, שהוא נשק לכל דבר ועניין.

הנאשם, שהנטל רובץ עליו, לא הניח תשתית המקיימת את התנאים לתחולת הסייג לאחריות פלילית של הגנה עצמית, וכאמור, ההיפך מכך.

מכאן לבירור השאלה האחרונה הנוגעת לדיווח הכוזב של הנאשם.

ג) האם הנאשם דיווח ו/או מסר דיווח כוזב בדבר תקיפתו ע"י המתלונן:

דיווח של הנאשם למוקד 100 -

כפי שצוין, בסרטון נראה הנאשם מתקשר בטלפון נייד. לפי גרסתו הוא התקשר למוקד 100 והזעיק ניידת למקום בטענה שהוא זה שהותקף. התביעה הציגה את קובץ האודיו המשקף את השיחה הזו.

מהאזנה לשיחה זו, עולה כי הנאשם פנה למוקד 100, להזמין ניידת, וכך הוא מציג את האירוע בפני המוקדנית:

"אני שוטר, תשלחי לי בבקשה ניידת לסוקולוב 2 בקרית ים, בן אדם בא לתקוף אותי, פה בתוך החנייה, התזתי עליו גז פלפל, אני עם הילדה שלי פה, הוא הגיע לפה התחיל לצעוק שחסמתי לו את החנייה, נתן לי מכה ביד, התחיל להשתולל, התזתי עליו גז פלפל, והוא זז ממני הצידה".

עוד מסר הנאשם למוקדנית במועד הדיווח, שהמתלון לא נמצא לידו כי הוא עלה הביתה, אך הוא יודע איפה הוא גר.

בדומה לראיה הדיגיטלית היוזאולית בדמות הסרטון, שתיעדה את מעשה התקיפה, גם כאן קיימת ראיה דיגיטלית, בדמות הקלטת קולו של הנאשם, המתעדת את האירוע, לצד הסרטון בו רואים את הסרטון משוחח בטלפון הנייד שלו מתוך זירת האירוע ומזמין את המשטרה.

בשל דיוק הדברים שנקלטו בקובץ הקולי שתיעד את פנייתו של הנאשם למשטרה והשוואת הדיווח לסרטון המשקף את האירוע נקל להבין כי אין בדיווח של הנאשם למשטרה אמת ואף בתלונתו המאוחרת לדיווח זה אין אמת.

הנאשם מוסר בדיווח למשטרה **"בן אדם בא לתקוף אותי"** - אין בכך אמת, ואפנה לדיון הארוך לעיל, אין טעם לחזור על הדברים.

עוד הוא הוא מוסר **"הוא הגיע לפה התחיל לצעוק שחסמתי לו את החנייה נתן לי מכה ביד, התחיל להשתולל, התזתי עליו גז פלפל, והוא זז ממני הצידה"** - המתלון אכן הגיע למקום וכעס על שהנאשם חוסם את הגישה לביתו, אך הוא לא נתן לו שום מכה ביד בשלב הזה. אין בכך אמת. הוא ניהל ויכוח עם הנאשם, אך הנאשם הוא זה שיצא אליו בפתאומיות והחל תוקף אותו.

המתלון גם לא **"התחיל להשתולל"** כפי שמסר הנאשם למשטרה. כאמור, הנאשם יצא אליו, דחף אותו והתיז עליו פלפל מבלי שהמתלון תקף אותו. הדיפת ידו של הנאשם הייתה בשלב מתקדם של תקיפת הנאשם את המתלון, לאחר שהנאשם דחף אותו באגרסיביות מספר פעמים וריסס אותו.

עוד טען הנאשם כי המתלון איגרף את ידיו והתכוון לתת לו נגיחה. גם טענות אלה, דינן לדחות. אין לכך עדות בסרטון המשקף את כל תכני האירוע. יצוין כי בסיכומיו טוען הסניגור, שלא ניתן להכריע באופן פוזיטיבי שהמתלון לא ביצע תנועות כאלה, כי העץ שנמצא במקום מסתיר. אין בכך ממש, אחזור ואציין כי הסרטון ברור לחלוטין, רואים בו את כל התנהלות הנאשם מול המתלון, וההיפך, את התנהלות המתלון מול הנאשם, לא רואים בסרטון את הדברים שמייחס הנאשם למתלון, לא נראה שהמתלון התכוון לתת לו אגרוף ביד, גם אם ידו הייתה סגורה, ועובדה היא שלמרות הדחיפות החוזרות ונשנות והריסוס, המתלון לא תקף במכת אגרוף או בדחיפה את הנאשם. כך גם לגבי הנגיחה, נראה כי מדובר בטענות שמבקשות ללמוד על רצונו של המתלון לנגוח, למרות שאין לכך שום ביטוי בשום עדות בסרטון שכאמור משקף את תכני האירוע. לכן, אני דוחה את הטענה.

סיכום ביניים בענין הדיווח הכוזב:

הנאשם לא דיווח אמת למוקד 100 כאשר הזעיק למקום משטרה. הוא ניצל את רום מעמדו כשוטר וציין כי הוא שוטר מותקף על ידי איזה אדם שמשתולל במקום, כשאין שום אמת בדיווח שמסר, וכדי שהזמנת המשטרה לאירוע, תחפה על התוקפנות שהפגין שלא כדין על המתלונן.

התייחסות לטענות הגנה נוספות:

ההגנה טענה מס' טענות הגנה נוספות מעבר להגנה עצמית.

לעמדתה, נפלו בתיק מחדלי חקירה בשל אי חקירת כל הנוכחים באירוע, קרי, אשת הנאשם ואימה. עוד נטען, כי המאשימה אכפה באופן בררני את החוק, שעה שנמנעה ממיצוי הדין עם המתלונן, מקום בו הוכח כי הוא תקף את הנאשם, שהינו שוטר מכהן.

לא מצאתי שיש ממש בטענות.

אשר למחדלי חקירה, הכלל הוא שגם אם נמצא כי ישנם מחדלי חקירה, אין בקיומם כדי להביא, מניה וביה, לזיכויו של הנאשם. יש לבחון באם חרף המחדלים לא קופחה הגנתו של הנאשם (ע"פ 10033/17 **שאכר נ' מדינת ישראל**).

הטענה העיקרית של הנאשם בהקשר זה, היא שאשתו ואימה, לא נחקרו, על אף שהיו עדות ראיה. המאשימה הבהירה כי בנסיבות לא מצאה לנכון לחקור.

אכן, ככלל יש לחקור את כל הנוכחים בזירת אירוע נתון, על מנת להציל מפייהם כל עדות שבכוחה להביא לחקר וביור האמת העובדתית. התובע המופקד על חיבור כתב האישום יחליט אם הוא רוצה לעשות שימוש בעדותו של עד כזה או אחר. לא כל מי שנחקר באירוע חייב להיות עד תביעה. הימנעות המאשימה מחקירת אשתו של הנאשם ואמה, שאין חולק שנכחו בזירה, בטענה שלא מדובר בעדות אובייקטיביות, אינה מתיישבת עם כללי חקירה בסיסיים אלה.

עם זאת, לא מצאתי שיש בכך כדי לפגום בהגנתו של הנאשם. הנאשם הביא את השתיים למתן עדות מטעם ההגנה. השתיים מסרו גרסה רק אחרי שנשמעו כל עדי התביעה, ולאחר שנשמעה עדות הנאשם עצמו. בנסיבות אלה, לא רק שלא קופחה הגנתו של הנאשם, אלא ההיפך מכך.

לצד דברים אלו, יש להוסיף את מסקנת בית המשפט שאכן מדובר בעדות "מעוניינות", אשתו של הנאשם ואמה, שמטבע הדברים מגוננות על הנאשם. ההתרשמות של בית המשפט הייתה מעדויות מגוננות, שאין אמת בפיהן ביחס לתיאור האירוע. הן אף הגזימו והפריזו בתיאורים שלקו באי התאמה לגרסת הנאשם עצמו, תוך הגמדת מעשיו של הנאשם, והצגתו כגיבור האירוע, כאשר המציאות העובדתית הנתמכת בראיות קשיחות, היא הפוכה לחלוטין.

אשר לטענה בדבר אכיפה בררנית. נטען שהמאשימה הפלתה את הנאשם בכך שלא העמידה לדין את המתלונן שתקף אותו ומצאה להעמיד רק את הנאשם לדין. אחזור ואציין את ממצאי העובדה של בית המשפט, בעניין התנהגותו של הנאשם, וביחס לאותה תקיפה נטענת מצד המתלונן. אין מקום לחזור על הדברים שפורטו בהרחבה. לא מצאתי כי בנסיבות העניין, היה מקום להוסיף ולחקור את המתלונן תחת אזהרה, ובוודאי שלא היה מקום להעמיד אותו לדין בנסיבות הנתונות, ונכון עשתה המאשימה כאשר העמידה לדין את הנאשם.

ההגנה מבקשת לתמוך את טיעוניה בעניין תקיפת המתלון, בדבריו של עד הראייה פרנקל, כאילו התנהגותו של המתלון הייתה "אגרסיבית", כללה "הרמת ידיים" ודבריו בהמשך כאילו הנאשם היה "מאופק עד שכבר אי אפשר היה להיות מאופק", "בסופו של דבר, המבוגר היה אגרסיבי" (עמ' 18 - 21), ובהמשך דבריו טען גם כי המתלון פנה לאשתו של הנאשם, ומסר כי היה מדובר ב"סוג של ניסה לתקוף אותה אני חושב".

אחזור גם כאן על הממצאים לפיהם האירוע כולו, מתחילתו ועד סופו, מצולם ומתועד באופן וויזואלי, באופן ברור למדי, וניתן להשקיף עליו מהצד גם ממרחק הזמן, ולקבוע לגביו ממצאים, ללא פרשנותו של עד כזה או אחר.

מעבר לכך, ההתרשמות של בית המשפט מהעד פרנקל, הייתה שהעד הוסיף תובנות ופרשנויות משלו לדברים עובדיים, לא בכדי השתמש במונחים כמו "סוג של ניסה לתקוף אותה", או במילים כמו "אני חושב", ותוך כדי כך העיד באופן שנראה מעט מגונן על הנאשם, כאשר כינה אותו שוב ושוב "השוטר" למרות שלא היה על מדים.

הסרטון מלמד שאין אמת בדבריו של העד, אשר נטה להעניק פרשנויות משלו לאירוע, שעה שניצבת מול הפרשנויות וההנחות שהציע העד, ראייה טכנולוגית ויזואלית קשיחה, בדמות של סרטון ברור. בנסיבות אלה, יש להעדיף בבירור את הראייה הקשיחה על פני תובנותיו של העד.

סוף דבר:

על יסוד כל האמור הנני קובע כי הוכחו כל העובדות המפורטות בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר ונדחות בזאת טענות ההגנה של הנאשם.

לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו אדר א' תשפ"ב, 16 פברואר 2022, במעמד הצדדים